

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13. kwietnia 2016 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. (dalej zwana także: (...)) wystąpiła przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. (dalej zwanej też: (...)) o zapłatę kwoty 1.338,68 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 18. lutego 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż dochodzona kwota stanowi równowartość wypłaconego przez nią na rzecz ubezpieczającej A. W. odszkodowania z umowy ubezpieczenia mieszkania położonego w G., przy ul. (...), należną jej, na podstawie art. 828 k.c. od pozwanej jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody wyrządzonej zalaniem, które miało miejsce w dniu 23. lipca 2010 roku (pozew, k. 2-2v.).

W dniu 26. kwietnia 2016 roku, wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 1933/16, k. 40). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 20. czerwca 2016 r. (k. 45).

W dniu 1. lipca 2016 roku pozwany - Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W., złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Ponadto pozwana podniosła zarzut braku legitymacji biernej, kwestionując swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę. Wskazała, iż szkoda powstała w okresie, w którym pozwana nie udzielała ochrony ubezpieczeniowej rzekomemu sprawcy szkody. Pozwana podniosła także, że powódka nie wykazała, aby przedmiotowa szkoda powstała w związku z zawinionym i nienależytym wykonywaniem obowiązków przez P. N.. Pozwana spółka zakwestionowała także wysokość dochodzonego roszczenia. Podniosła, iż powód nie wykazał, aby wysokość przyznanego odszkodowania odpowiadała szkodzie rzeczywiście wyrządzonej w lokalu poszkodowanej. Strona pozwana podniosła także, iż w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej została zawarta franszyza redukcyjna, co ma wpływ na ograniczenie odpowiedzialności pozwanego (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 47-48v.).

Sąd ustalił, co następuje:

W lipcu 2010 roku w G., w wyniku deszczu nawalnego w trakcie remontu dachu, doszło do zalania mieszkania należącego do A. W., położonego w budynku przy ul. (...), w wyniku czego uszkodzone zostały stałe elementy mieszkania. Jako sprawcę szkody wskazano P. N., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...). W dniu 8. grudnia 2010 r. P. N., wypełnił formularz potwierdzenia przez sprawcę okoliczności powstania szkody zalaniowej, wskazując, iż posiada zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z Towarzystwem (...) Spółką akcyjną z siedzibą w W. (karta regresu, k. 10-11, potwierdzenie przez sprawcę okoliczności powstania szkody zalaniowej, k. 12-13, oświadczenie sprawcy szkody, k. 18, potwierdzenie przyczyny powstania szkody zalaniowej przez administratora budynku, k. 21, pismo spółki (...) z dnia 15. listopada 2010 r., k. 23, pismo spółdzielni mieszkaniowej Energetyk z dnia 22. września 2010 r., k. 24, pismo spółki (...) z dnia 31. sierpnia 2010 r., k. 27).

P. N. miał zawartą ze spółką (...) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej na okres od dnia 20. lipca 2010 r. do dnia 19. lipca 2011 r. (okoliczności bezsporne, polisa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, 58-59).

W dniu 23. sierpnia 2010 roku szkoda została zgłoszona przez P. N. spółce (...) (potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody, k. 14, formularz zgłoszenia szkody, k. 15).

Zalany lokal był ubezpieczony w (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W. (okoliczności bezsporne).

W ramach postępowania likwidacyjnego spółka (...) w dniu 31. sierpnia 2010 roku wydała decyzję przyznającą poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 1.338,68 zł (kosztorys zbiorczy, k. 16, zawiadomienie o przyznaniu odszkodowania z dobrowolnego ubezpieczenia, k. 26).

Pismem z dnia 16. stycznia 2012 r., doręczonym spółce (...) w dniu 18. stycznia 2016 r., spółka (...) wezwała spółkę (...) do zapłaty kwoty 1.338,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami, wskazując, iż mimo wezwania z dnia 31. maja 2011 r. nie zostało zrefundowane odszkodowanie wypłacone w związku ze zdarzeniem z dnia 16. lipca 2010 r. z dobrowolnego ubezpieczenia poszkodowanego (wezwanie do zapłaty wraz z załącznikami, k. 31-36, potwierdzenie odbioru, k. 37).

Pismem z dnia 26. stycznia 2012 r., doręczonym spółce (...) w dniu 18. lutego 2012 r., spółka (...) odmówiła spełnienia powyższego świadczenia (okoliczności bezsporne, decyzja o odmowie wypłaty odszkodowania, k. 60).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Powołane powyżej odpisy dokumentów prywatnych oraz wydruki, przedłożone przez strony, Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń – w zakresie wskazanym wyżej, przy odpowiednich partiach ustaleń. Wiarygodność dokumentów i wydruków nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Postanowieniem na rozprawie z dnia 22. listopada 2016 r. Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe zgłoszone przez strony, na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. jako dotyczące okoliczności nie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak stanowi przepis art. 822 § 1 i 2 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Kolejno zaś, zgodnie z art. 828 § 1 i 2 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Jeżeli ubezpieczyciel pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Dochodząc roszczeń od zakładu ubezpieczeń poszkodowany, w niniejszym przypadku ubezpieczyciel, na którego na mocy art. 828 § 1 k.c., przeszło uprawnienie ubezpieczającego, musi zatem przede wszystkim wykazać przesłanki odpowiedzialności samego sprawcy szkody, bez których istnienia w ogóle nie powstaje odpowiedzialność ubezpieczyciela. Ogólną odpowiedzialność z tytułu czynów niedozwolonych normuje przepis z art. 415 k.c., w myśl którego, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Za szkodę odpowiada zatem osoba, której zawinione działanie jest źródłem powstania szkody. Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są: powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu (czyn niedozwolony) oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przepis ten statuuje ponadto zasadę winy jako naczelną zasadę odpowiedzialności odszkodowawczej.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w niniejszej sprawie, bezsporny był fakt zaistnienia szkody oraz przyznanie poszkodowanej odszkodowania z tytułu dobrowolnego ubezpieczenia mieszkania w wysokości 1.338,68 zł. Pozwany natomiast zakwestionował zasadność dochodzonego roszczenia, podnosząc zarzut braku odpowiedzialności za powstałe zdarzenie oraz zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia zasługiwał na uwzględnienie. W pierwszej kolejności należy wskazać, że na podstawie art. 828 k.c., z uwagi na fakt, iż przepis ten nie zawiera wyłączeń przedmiotowych odnośnie rodzaju przechodzących na ubezpieczyciela roszczeń, ubezpieczający wstępuje z mocy prawa w sytuację prawną ubezpieczonego, w tym również w zakresie upływu terminu przedawnienia. Zatem w sprawach roszczeń regresowych pomiędzy ubezpieczycielami kwestię biegu terminu przedawnienia należy ocenić identycznie jak w stosunku do poszkodowanego, co oznacza, że jeżeli chodzi o termin przedawnienia i początek biegu tego terminu, w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie art. 819 k.c. Przepis ten bowiem stosuje się do wszelkich roszczeń z umowy ubezpieczenia, w tym również do roszczeń regresowych z umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18. listopada 2005 r., IV CK 203/05). Zgodnie z art. 819 § 3 k.c. w wypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynikłą z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania. Z kolei treść art. 4421 § 1 k.c. stanowi, iż roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. W niniejszej sprawie w dniu 8. grudnia 2010 r., tj. w dniu sporządzenia przez P. N. potwierdzenia okoliczności powstania szkody zalaniowej, dokonane zostały wszelkie ustalenia niezbędne do wskazania sprawcy szkody, jak i podmiotów odpowiedzialnych za przedmiotową szkodę. Tym samym termin przedawnienia rozpoczął bieg w dniu 8. grudnia 2010 r. Wskazać jednakże należy, że w dniu 16. stycznia 2012 r., kiedy to nastąpiło kolejne wezwanie spółki (...) do refundacji wypłaconego poszkodowanej odszkodowania, doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia. Przerwanie biegu przedawnienia roszczeń do ubezpieczyciela następuje nie tylko na skutek czynności dokonanej przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętej bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia lub na skutek uznania roszczenia przez podmiot, przeciwko któremu ono przysługuje, czy też przez wszczęcie mediacji (art. 123 k.c.), lecz ponadto przez zgłoszenie ubezpieczycielowi zdarzenia objętego ubezpieczeniem lub konkretnego roszczenia z tego tytułu. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia (art. 819 § 4 k.c.). Powód w treści pozwu podniósł, iż o odmowie spełnienia świadczenia przez pozwanego dowiedział się w dniu 18. lutego 2012 r., co nie było kwestionowane przez stronę pozwaną i co koresponduje z datą wysłania pisma pozwanego o odmowie wypłaty odszkodowania (26. stycznia 2016 r.). Tym samym przyjąć należało, iż rozpoczęcie ponowne biegu terminu przedawnienia nastąpiło w dniu 18. lutego 2012 r. W związku z powyższym roszczenie powoda uległo przedawnieniu w dniu 18. lutego 2015 r. Strona powodowa wniosła pozew w niniejsze sprawie w dniu 13. kwietnia 2016 r., a zatem w chwili wniesienia pozwu roszczenie powoda z tytułu zwrotu wypłaconego odszkodowania było już przedawnione, wobec czego powództwo należało oddalić w całości.

W świetle przesądzenia powyższych okoliczności dalsze rozważania dotyczące odpowiedzialności pozwanego oraz wysokości szkody należy uznać za zbędne.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd postąpił zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzoną od powoda na rzecz pozwanego z tego tytułu kwotę składają się: minimalna stawka zastępstwa procesowego wykonywanego przez radcę prawnego w wysokości 360,00 zł (§ 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804) oraz kwota 17,00 zł, uiszczoną przez pozwanego tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze wszystkie opisane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Oško

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.